

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 21 | 1. NOVEMBER 1935 | 84. AARGANG

TROSVÆKKENDE HISTORIER.

HVORDAN ENKEFRU SMITH FANT KREATURENE.*

Lyset fra leirbålet var ualmindelig godt den aften, så man lett kunde se å lese en bok. Det var Br. Bensons tur å fortelle en historie. Han sa, han ikke kunde fortelle en fra sin egen erfaring, men han hadde en meget interessant en, som han gjerne vilde lese.

Det var om Slettenes gjetergutt, President Joseph F. Smith. Han forteller om begivenheten selv. Skal vi lese den?

»Selvfølgelig, bare begynn«, kom det fra kretsen om leirbålet.

Og dette er historien, han leste:

»Om høsten 1847 fant min mor og hennes bror Joseph Fielding det nødvendigt å gjøre en tur fra vinterkvarteret til Missouri med tomme vogner, med to oksespand til hver vogn. Min onkel kjørte den ene og jeg den andre. Jeg husker, jeg var barfotet. Det var om høsten. Det var meget koldt og det regnet det meste av tiden, mens vi gikk. Jeg husker, jeg hadde meget såre føtter av å traske gjennem skoglandet og av å støte mine tær på røttene og i myrhullene, mes vi gikk avsted, for mig syntes det å være hundreder av mil. Vi reiste til St. Joseph og en annen by, hvor min mor gjorde de inn-

* Lektie for Fællesklassen den 3. November.

køp, som vi skulle gjøre av korn, som var vår hovedernæring — og flesk og andre fødemidler, som kunde medbringes. Hun fikk også litt kaliko til kjoler for kvinnene barna. Så lastet vi på og begynte tilbakeveien.

En natt slog vi leir på en åpen eng. Vi kunde se Missourifloden flyte nedover, med skog foran og bak. Over på høire side var det bakker og på den andre siden av kilden gikk en bekk nedover i elven. Vi krysset den og slog leir på den ene siden. Nogen kjørere med en oksehjord leiret sig på den andre, min mor sa, at det var best, at vi ikke spendte fra vårt kveg den natten. De kunde bli blannet med deres hjord og kanskje bli drevet bort, så vi mistet dem. Så kom vi til den slutning, at vi vilde sette våre okser ut med spandede på, hvilket vi gjorde.

Den neste morgen gikk min onkel og jeg ut for å søke efter kveget, og vi lette og lette. Vi fant to spand av dem, men de andre var borte. Hvor de var, kunde vi ikke opdage. Vi gikk over høidene og gjennem skogen og helt igjennem den kveghjord, som hvilte eller synted å hvile, av hvilken grund visste vi ikke.

Efter å ha lett hele eftermiddagen, var jeg den første, som kom tilbake. Da jeg nærmet mig vognene, så jeg, at tungen av den ene var hevet, en kasse var hvelvet og en bordduk var bredt over maten, som var laget til min onkel og mig, og knelende ved dette bord lå min mor. Jeg stoppet og hørte henne be. Hun fortalte Herren ganske enkelt, at vi var der hjelpeløse, at vi var avhengig av hans nåde, og hun bad ham å lede oss dit, hvor vårt kveg var, så vi kunde finne dem og fortsette vår reise. Det var omtrent innholdet av hennes bønn. Hun reiste sig igjen, og jeg gikk inn. Jeg var våt fra fot til isse av å ha gått rundt i det duggvåte gress, og mor sa: »Hvor er din onkel?« Jeg svarte, at jeg visste ikke. At vi hadde søkt overalt, hvor vi kunde. Jeg håpet, han kunde finne dem. Nu kom onkel inn også. Men han hadde ikke funnet kveget. Han sa: »Mary, jeg er sikker på, at nogen har drevet bort kveget. Vi har været overalt, og det kunde ikke være nogen anledning for dem til å undslippe min opmerksomhet, men de finnes ikke.«

»Vel«, sa mor muntert, »Bror og Joseph sitt ned her og spis deres frokost, og jeg vil gå å finne dem.«

Min onkel gikk bakover av forfærdelse, han sa: »Mary, hvad mener du? Vi har været over hele egnen. Når vi ikke kunde finne dem, hvordan kan du tro, at du kan.«

»Bryd dig ikke om det, bror«, sa hun, »du er sulten, sitt ned og spis din frokost, og jeg vil gå å se, om jeg kan finne dem.«

»Vel«, tenkte jeg, »jeg vil også gå.«

Jeg onsket ikke å overlate min mor alene i en odemark som dette. »Men hun sa: »Nei, sitt nu ned og spis med din onkel, og jeg vil gå og ta en oversikt.«

Jeg måtte adlyde, men med øinene fulgte jeg min mor. Hun gikk rette ned til den lille strøm, hvor vi hadde leiret oss, og vi kunde se elven i et vidt åpenrum mellem de to skoglunder. Vi kunde også se nogen piler på elvbredden, på kanten av strømmen. Plutselig red en mann — jeg husker, jeg så hans ride-hanske — op i hast, og han sa: »Frue, jeg så Deres kveg over i denne retning imorges.«

»Mor«, sa jeg, »kom tilbake og lad oss gå.« Hun brød sig hverken om mig eller ham. Hun gikk avsted. Så snart som den fremmede opdaget, at hun ikke tok hensyn til ham, vendte han sin hest, og de begynte å samle deres kveg og drev dem imot Savannah, hvor de skulde takes til biff. Min mor gikk ned til kanten av elven, og der fant hun, at den lille uskyldige strøm hadde vasket en dyp renne i elvebredden, fra hvis bunn vokste nogen piler. Det var store piler, og toppen raket så hoit, at vi kunde se dem fra vår leir, og der i dette dype elveleie var vårt kveg lenket, og disse men ventet på, at vi skulde flytte, så at de kunde drive dem avsted.

»Aldri senere i mitt liv siden dette tilfelle har jeg et oieblikk tvilt på bønnens kraft.«

HVORDAN DE FØRSTE MISJONÆRER KRYSSET SLETTENE.*

»Ja, det er litt forskjell på å reise på en misjon nu, imot det var i kirkens første dager«, sa onkel. »Nu er det bare nogen få dages reise i behagelige vogner. Da var det en trettende og ofte farlig reise over slettene. Jeg husker president John Taylor fortelle om den gang, da nogen av de tolv blev utsendt for å innføre Evangeliet i fremmede land. Vil dere høre historien?«

»Vel, det var i slutten av oktober 1849, at dette selskap av misjonærer forlot Salt Lake City for å gå over slettene til statene, andre av dem skulde over havet. Erastus Snow til Danmark, Lorenzo Snow til Italien, John Taylor og Curtis E. Bolton til Frankrige. Det var også nogen andre eldster i deres følge.

Da de ankom til et sted litt vestenfor Laramie, Wyoming, og selskapet satte hestene på beite i middagstiden, kom plutselig en hel flok Indianere, et hundrede eller hundrede

* Lektie for Fællesklassen den 10. November.

og femti i antall, til syne. De var øiensynlig på utkikk efter en flokk Crows, en fientlig Indianer-stamme, som hadde fartet rundt en tid.

Da de kom henimot selskapet, frembragte de et praktfult syn, smykket som de var på den mest brokete måte, og hestenes manker og haler var malt i forskjellige farver. En del av kompaniet samlede straks hestene, en annen del passet geværene; og før Indinanerne nådde dem, hadde de dannet en forsvarslinje, med pistoler og geværer helt ferdig, om noget skulde inntreffe. Indianerne red et stykke og stanset så, og da de reisende hadde sine geværer rettet imot de ville menn, begynte de å samle sine slynger, de vetet fingrene og plaserte pilene i buene og var ferdig til kamp.

Mens begge sider således ventet på, hvad som kunde hende, kom en tykk, trivelig Indianer ridende på en hest, han hadde ikke været istand til å holde følge med sine yngre kammerater. Ha holdt begge hender i været, og som om dette var et fredstegn, gikk eldste Taylor ut og møtte ham. Indianerne fremførte et papir, som viste, at disse Indianere var fredelige og vennlige. Det var underteget av Major Sanderson, som var kommandør ved Fort Laramie. Misjonærene fortsatte dog å være på sin post. Mens de ventet, forsøkte nogen av Indianerne å passere, men geværene blev rettet imot dem, så de stoppet.

Indianerne utpekte flere voktere, som var satt på fjelltoppene i forskjellige rettninger, og tilkjennegav ved tegn, at de ønsket, at disse menn skulde gå til dem, hvilket de hvite tillot. Høvdingen rørte så ved munnen sin og tilkjennegav, at de ønsket noget å spise. Eldste Taylor vinket så til dem, at de skulde komme tilbake, hvilket de gjorde. De satte sig ned og fikk biff, kjeks etc. Men de var ikke sultne. De ønsket å tale; fredspipen blev røkt. Då brøt selskapet op og drog videre, Indianerne dannet en rekke på hver side.

Idianerne bad de hvite menn å besøke deres leir, som var omtrent tre mil borte. John Taylor, Lorenzo Snow og Biskop Huter gikk med høvdingen til hans leri, som de fikk se var stor, med fine hytter og tusender av hester.

Indianerne spurte deres gjester, hvorfor de hadde sett så krigerske ut, og de blev fortalt, at de reisende hadde hørt, at Crow-Indianerne var på tyvetokt i nabolaget. Den natt blev en sterk vakt satt om hestene, som ikke blev forulempet, men Crow-Indianerne stjal mange Indianeres hester.

Da det var sent på høsten, kom stormen, og snart var hele landet dekket med tolv tommer sne. Dette vilde selvfølgelig ha gjort reisen vanskelig og sen, hvis det ikke hadde været for noget som Br. Taylor kaldte for forsynets styrelse, for

han sa, at veien, som de måtte reise, på en lengere strekning var blåst fri for sne, som om den var feiet med et kost. I dette vinter vær var det vanskelig å finne mat til hestene, og mange av dem døde, før de nådde Missourifloden. Utmattet trasket de videre gjennem stormen, inntil de tilsist fant et gammelt forlatt blokkhus, som de gik inn i for å få husly. Huset hadde ingen vinduer eller dører, og det var store åpninger mellem blokkene, men misjonærene var takknemlige for et slikt ly for stormen. De blev der en dag, og så fant de en familje i nærheten, som kokte og sørget for dem.

De fant, at isen i Missourielven løp meget stri, så det var umulig å ferge over. Hvordan de kunde komme over og fortsette reisen, kunde de ikke si. Men denne natt blev meget kold, og om morgenen fant de, at isen var samlet op og dannet en bro over elven. Misjonærene besluttet å forsøke å krysse over på isbroen, så kjørte de ut på den. Den var temmelig ru og ujevn, men den holdt dem oppe, inntil den begynte å bli rystende og usikker henimot den annen side av elven. Hr. Krinkead, en forretningsmann fra Salt Lake City, som var i kompagniet, hadde en hel del gullstøv med sig. Han var redd, at hans spand skulde synke, så han tokk sitt gull på nakken og gikk foran sitt spand over. Et for et kom spandene sikkert over, med endel omsorg og hårdt arbeide, og nettop som det siste nådde den annen side, giv isberget efter og fløt nedover strømmen.

SLETTENES HERSKER.*

»Dere vil ikke finne noget bedre dekke til å holde dere varme enn en bøffelkledning«, sa George, føreren, »og dere vil ikke få bedre kjøtt heller; men bøffelen er borte. Den har tjent sin tid, og tjent den vel. Den blev fryktelig dårlig behandlet.«

»På hvilken måte?« spurtes det.

»Av menneskene, både røde og hvite. Engang var bøffelen slettenes hersker. Den streifet om i store drifter over landet fra Missourielven til klippebjergene. Vestens Indianere levet hovedsakelig av bøffelkjøtt og brukte dens hud til dekke. Før Indianerne kjente geværenes bruk, jaget de dyrene på forskjellig måte. Nogen ganger nærmet de sig hjorden tilfots krypende innenfor skuddhold på alle fire, ofte forkledt i en bøffelkalvs skinn. Nogen ganger blev dyrene drevet til innhegninger eller trange bergkløfter, hvor de med letthet kunde drepes. Til andre tider vilde Indianerne til hest omringe en hjord, og på et gitt signal, begynte alle å skyte. De

* Lektie for Fællesklassen den 17. November.

brukte buen, pilen og spydet og geværene, når de kunde opdrive dem. De var eksperter med buen, de uttok et enkelt dyr, og mens de red i full fart, sendte de en pil mot de ommeste punkt hos offeret. Bøffelen blir lett skremt, og Indianerne tok fordel av dette og drev dem ofte til døde over avgrunder. En Indianer, som holdt et bøffelskinn med hode og horn over sig, løp foran hjorden, som vilde følge ham til kanten av stupet. Så satte Indianerne i voldsomme brøl, og dyrene styrtet over kanten og inn i døden. I alt dette blev tusener av dyr drept, som muligens ikke kunde brukes, så de blev liggende igjen og råtne. Denne ødeleggelse av Indianerne var dårlig nok, men den var intet i sammenligning med det, som blev gjort av de hvite jegere, når de ødela uhyre uhyre hjorder kun for huden og talgen.

Ved siden av å spise friskt kjøtt, skar Indianerne kjøttet i strimler og tørket det i solen til vinterbruk. De nordlige stammer hakket kjøttet i små, fine stykker, blannet det med bar og kokt fett og laget så »Pennican«. Dette var en nærende kost, som lett kunne medbringes.

De store bøffelhjorder blev dannet av mange små kompanier forenet til en. De vilde gå over prærien, alle streifende i en retning, så de reisende vilde ofte aldri være ute av syne av Bøffelen under en hel dags reise. De drog fra den ene del av slettene til den annen, søkende friske gressganger. Ved vinterens komme forlot de de høitliggende sletter og drog til de sydligere og varmere skogbevokste egne. På disse reiser hadde de for vane å gå i enkel rekke og dannet således trange stier, som kalles Bøffelspor. Til trods for deres vekt — gjennemsnitlig omtrent 1000 pund — og deres tilsynelatende klodsethet, svømte de med letthet over elvene og klatret i fjellene med hurtighet. Ikke dess mindre valgte de de letteste steder, og de utpregede bøffelspor var førere for forskere og blev senere velkjente overgange.

Samlingen av bøffelen gav dem nogen beskyttelse for de dyr, som efterstrebte dem. Gråbjørnen var kanskje det eneste dyr, som kunde overvinne en okse i en ærlig kamp, men ulvene var altid på vakt for å gripe nogen unge eller svake, som forvillet sig fra de øvrige. Når de blev angrepet, vilde de straks danne en tett samling med kuene og kalvene i midten, beskyttet av oksene, som dannet en cirkel med hodene bøiet til utsiden.«

»Har du nogensinde sett en bøffelhjord?«

»Ikke en meget stor hjord, for jeg kom over slettene, da bøffelen var næsten helt borte. Dog har jeg hørt nogen av pioneerne fortelle sine oplevelser med dem. Det første kom-

pani, som krysset slettene, møtte mange bøfler, nogen ganger kom hjorden så tett inntil toget, at oksene og eslene vilde løpe avsted med dem. Bøffelen syntes å tro, at de tamme dyr var deler av deres egen hjord, og kreaturene syntes å tro det samme som bøffelen. Nogenganger var det et helt hverv å få kreaturene ut fra bøflene, og de gamle okser hevnet sig ved å vise sig noget krigersk. Disse store bøffelhjorder spiste gresset så tett, at det blev virkelig knapt for pioneernes kveg. Orson Pratt av pioneerkompaniet forteller, at de så umåtelige bøffelhjorder. Han var sikker på, at han hadde sett så mange som ti tusen på en dag. De drepte hvad de trengte til mat, men aldri mere enn det. Thomas Bullock, president Youngs skriver, forteller, at ofte var prærien bokstavelig talt en tett masse av vandrende dyr, og de måtts stase flere ganger, for at driften kunde komme forbi de reisende. Bøffelen syntes å være nysgjerrig efter å vite, hvad disse nye vesener var, og de stoppet for å se nærmere på mennene. Pioneerne fanget nogen kalver. I almindelighet tar det en kvikk hest til å fange en av disse kalver. Men å fange en kalv og å temme den er to vidt forskjellige ting. Det er vanskelig nok å fange dem, men ennu vanskeligere å temme dem.

Men en flygtende bøffelhjord må være et helt skue. Her er hvordan en menn, som har sett en, beskriver det: »Store støvskyer hvirvles op. Der er brøling og skrål og torden av de tusener hovslag mot den hårde jord. Hjorden kommer som et dyr, sopende alt foran sig som en lavine. Med deres løvelignende fasade og dinglende skjegg — deres åpne munn og hengende tunger kommer de prustende som et lokomotiv. Ve den karavane eller rytter, som ikke kommer sig av veien. De forreste dyr blir båret frem av trykket bakfra, og massen feier videre som en voldsom flod. Skulde en elv eller en annen hindring komme i veien, er det ingen stans. Hele hjorder blir enkelte ganger slått ihjel i stupene eller drukner i elvene, hvor flyvesand forhindrer svømning eller vading. Fire tusen krysset engang Platteelven, når den var en fot dyp eller så og full av flyvesand. De anførende dyr sank ned i dynd, men de, som var bakenfor, forhindret dem fra snu og gå tilbake, de styrtet videre over disse, som allerede var sunket i sanden, indtil elveleiet tilslutt var dekket med døde og døende bøfler i en halv mils omkrets.«

TIL LÆSERNE.

I Præsident Joseph F. Merrills redaktionelle Artikel »Et moderne Mirakel« i sidste Udgave af »Stjernen« lovede vi denne Gang at publisere Præsident Heber J. Grants Radiotale, som transmitteredes over 68 Stationer.

Dette var ogsaa Meningen, og Talen er oversat og er sat op hos Bogtrykkeren, men Omforandringen af Søndagsskolen og Præstedømmet tilligemed de mange Missionsnyheder har desværre gjort det nødvendigt at lade denne meget omtalte Tale vente til næste Udgave, hvor den vil være den ledende Artikel. — Red.

DEN DANSKE MISSION.

UNGDOMSFORENINGENS AABNINGSFEST I ESBJERG den 9. Septbr. 1935.

Efter Sang og Bøn udførtes forskellige Slags af Ungdommen lærte Ting, som skulde illustrere, hvad Ungdommen lærer og kan lære ved Udnyttelsen af deres Evner i Ungdomsforeningerne. Programmet og Festen var i alle Maader vellykket og tilfredsstillende baade for de Fremmede og Søskende. Der serveredes Pølser med Rundstykker og Saftevand, og derefter toges fat paa Dansen, og alle følte at have tilbragt en god Aften, som sent vil glemmes. Tilstede 43.

N. C. H. L.

EFTERAARSKONFERENCEN I ESBJERG.

Fredag Aften 20. September indledede Efteraarskonferencen i Esbjerg Distrikt med en vellykket Koncert, som afholdtes under Ledelse af Distriktspræsident Hugh M. Bird med Katy Christensen som Organist. Koncerten overværedes af 74 Tilhørere, deraf 35 Venner.

Lørdag Aften den 21. September afholdt Ungdomsforeningerne deres Konference og et udmærket Program udførtes. Tilstede 38.

Søndag den 22. September Kl. 9 Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde, som overværedes af 18 Brødre. Missionspræsident Alma L. Petersen talte angaaende Forandringer i Præstedømsmøderne og de Pligter, som paahviler Præstedømmet. Ældste Hans Mikkelsen talte over Emnet »Herren inspirerer dem, som han har kaldet til at styre i Kirkens Anliggender«.

Sondagsskolen afholdt Konference Kl. 10 og et godt Program udførtes af Skolens Medlemmer, hvorefter Tiden blev benyttet til et Vidnesbyrdsmøde, hvor mange interessante og styrkende Vidnesbyrd blev baaret af Missionærer og Medlemmer. Tilstede 44.

Kl. 2 Eftermiddag afholdtes et Møde for Distriktets Funktionærer. Rapport blev aflagt af Bestyrelserne for de forskellige Hjælpeorganisationer, hvorefter Ældste Hans Mikkelsen og Missionspræsident Alma L. Petersen talte angaaende vore Pligter som Arbejdere i Herrens Vingaard og de Velsignelser, som gives til dem, der forbliver trofaste i Herrens Tjeneste. Tilstede 32.

Søndag Aften Kl. 7 afholdtes Konferencens Slutningsmøde, som overværedes af 62 Personer. Ældste Svend Jensen talte over Emnet »Hvad skal jeg gøre for at blive frelst«. Ældste Hans Mikkelsen talte angaaende Evangeliets Gengivelse. Missionspræsident Alma L. Petersen talte over Emnet »Tidernes Tegn«.

Mandag Aften den 23. September afholdt den Kvindelige Hjælpeforening en fornøjelig og indbringende Basar.

KONFERENCEN I AALBORG

paabegyndtes med en vellykket Koncert, som afholdtes Fredag Aften den 27. September under Ledelse af Henry Lojborg med Elisabeth Nielsen som Organist og overværedes af 100 Tilhørere.

Lordag Aften den 28. September afholdt Ungdomsforeningerne deres Konference og et smukt Program udførtes. Tilstede 57.

Sondag den 29. September Kl. 9 Formiddag afholdtes et Præstedomsmode, som overværedes af 25 af Brodrene, hvor Missionspræsident Alma L. Petersen forklarede en ny Ordning af Præstedomsmoderne.

Sodag Formiddag Kl. 10 afholdtes Sondagsskolekonference. Et interessant Program udfortes af Skolens Medlemmer. Kl. 11 blev Tiden overgivet til Søskende at bære deres Vidnesbyrd. Mange af de tilstedeværende benyttede denne Lejlighed til at udtale deres Paaskonnelse og Taknemlighed for de mange Velsignelser, de havde høstet gennem Lydighed til Herrens Evangelium. Sondagsskolens Konference og Vidnesbyrdsmodet overværedes af 103 Personer.

Kl. 12,30 afholdtes en Daabsgudstjeneste, hvorved fire Personer blev indlemmet i Kirken.

Kl. 2 Søndag Eftermiddag afholdtes Mode, hvor Rapporter fra Hjælpeorganisationerne i de forskellige Grene blev aflagt. Hvorefter Ældste Hans Mikkelsen og Missionspræsident

Alma L. Petersen talte angaaende de Sidste Dages Helliges Pligter i Kirken. Tilstede 81.

Søndag Aften Kl. 7 afohldtes Konferencens sidste Møde. Ældste Holger Jørgensen talte over Emnet »Hvad er Betingelserne for at indkomme i Guds Rige«. Ældste Hans Mikkelsen talte angaaende Daabens Nødvendighed og symbolske Betydning. Missionspræsident Alma L. Petersen talte over Emnet »Hører og besvarer Herren vore Bønner«. Tilstede 114.

Mandag Aften den 30. September afholdt den Kvindelige Hjælpeforening en Basar, som resulterede i en fornøjelig Aften og en betydelig Berigelse af Foreningens Kasse.

KONFERENCEN I AARHUS

aabnedes ligeledes med en vellykket Koncert Fredag Aften den 4. Oktober under Ledelse af Ældste Lewis Westenskov og med Søster Lilly Jensen som Organist og overværedes af 121 Personer.

Løndag Aften den 5. Oktober afholdtes Ungdomsforeningernes Konference. Et interessant Program udførtes. Tilstede 56.

Søndag den 6. Oktober Kl. 9 Formiddag afholdtes et Præstedomsmøde, som overværedes af 31 Brødre. Rapporter blev aflagt fra de forskellige Grene, hvorefter Missionspræsident Alma L. Petersen talte angaaende Præstedømmets Pligter og omtalte en ny Ordning af Præstedomsmøderne.

Kl. 10 Formiddag afholdt Søndagsskolen sin Konference, hvor et udmærket Program blev udført af Skolens Medlemmer. Kl. 11 blev Tiden overladt til de forsamlede for at bære deres Vidnesbyrd, og en Time blev særdeles fordelagtigt udnyttet i dette Øjemed. Tilstede ved Søndagsskolen og Vidnesbyrdsmødet 123.

Kl. 12,30 afholdtes en Daabsgudtjeneste, hvor tre Personer blev indlemmede i Kirken.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 afholdtes et Møde for Funktionærerne i de forskellige Organisationer i Distriktets Grene. Rapporter blev aflagt af Repræsentanterne for de forskellige Organisationer i det fire Grene i Aarhus Distrikt. Ældste Hans Mikkelsen talte angaaende de Sidste Dages Helliges Pligter og i Særdeleshed dem, som har modtaget bestemte Kald i Kirkens Tjeneste. Missionspræsident Alma L. Petersen talte angaaende de Velsignelser, som Herren har lovet dem, der er trofaste i hans Tjeneste. Tilstede 98.

Ægteparret Johan Thomsen og Erna K. Thomsen, som ønskede en kirkelig Vielse, blev ved dette Møde viede af Missionspræsident Alma L. Petersen.

Lørdag Aften Kl. 7 afholdtes Konferencens sidste Møde.

Ældste Marius Paulsen fra Randers talte over Emnet »Betingelserne for at indkomme i Guds Rige«. Ældste Hans Mikkelsen talte over Emnet »Ny Aabenbaring«. Missionspræsident Alma L. Petersen talte over Emnet »Af deres Frugter skulde I kende dem«.

Mandag Aften den 7. Oktober afholdt den Kvindelige Hjælpeforening en Pakkefest for at forøge Foreningens Kassebeholdning.

SPECIELT MØDE I RANDERS.

Imellem Konferencerne i Aalborg og Aarhus afholdtes Tirsdag den 1. Oktober et specielt Møde i Randers, som overværedes af 45, og Broder Sven Orla Jørgensen, Ældste Hans Mikkelsen og Missionspræsident Alma L. Petersen talte interessant og opbyggende til de tilstedeværende.

KONFERENCEN I ODENSE

afholdtes Søndag den 13. Oktober og aabnedes med et Præstedømsmøde Søndag Formiddag Kl. 9, hvor Missionspræsident Alma L. Petersen talte til de Tilstedeværende angaaende de Pligter, som paahviler dem, der modtager det hellige Præstedømme.

Kl. 10 afholdtes Søndagsskolens Konference og et godt Program udførtes af Skolens Elever. Fra Kl. 11 til Kl. 12 afholdtes Vidnesbyrdsmøde, og mange opbyggende Vidnesbyrd blev baaret. Tilstede 26.

Søndag Aften Kl. 7,30 afholdtes almindeligt Møde. Ældste Russell Hansen talte over Emnet »Vejen til Frelse«. Ældste Hans Mikkelsen talte angaaende Evangeliets Gengivelse og Daabens Betydning. Missionspræsident Alma L. Petersen talte angaaende Bønnens Magt og Nødvendigheden af at leve saaledes, at Herrens Aand vil være vor Ledsager. Tilstede 31.

Mandag Aften den 14. Oktober afholdtes en Festlighed, hvor et godt Program udførtes.

ANKOMST OG BESKIKKELSER.

Den 4. Oktober 1935 ankom følgende Brødre til København fra Utah: Ray Peter Frandsen, Centerfield, Utah, som er beskikket til at arbejde i København; Anker Castleton Schade, Salt Lake City, som er beskikket til at arbejde i Aalborg; A. Marius Hansen, Brigham City, Utah, som er beskikket til at arbejde i Aalborg; Christian Thomsen Christensen, Ogden, Utah, som er beskikket til at arbejde i Aarhus.

Vi byder disse Brødre velkommen til Missionsmarken og beder Herren velsigne dem.

(Fortsættes Side 494.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	William Ørum Pedersen.

JOSEPH SMITHS SIDSTE PROFETI OPFYLDT.*

Af Ældste *Levi B. Thorup,* Salt Lake City.

(Ældste Levi B. Thorup er kendt overalt i den danske Mission fra den Tid, han virkede i Danmark som Missionær. Nu er Ældste Thorup Missionær for Tempelblokmissionen i Salt Lake City, d. v. s. han er Vejleder for Turisterne. — Red.)

Medens jeg førte et Hold Turister rundt om Tempelblokken, oplevede jeg følgende:

Vi var naaet til Joseph og Hyrum Smiths Statuer, og jeg var i Færd med at fortælle om Joseph Smiths Hengivenhed til sit Folk og sit Vidnesbyrd. Jeg fortalte om de mange Forfølgelser, om Josephs Arrestationer, Fjendernes falske Vidnesbyrd, ikke Fjender imod hans Person, men Fjender af hans Paastand om at have modtaget guddommelig Aabenbaring.

Jeg fortalte ogsaa om hans Frikendelser i hvert enkelt Tilfælde paa Grund af hans Uskyld og guddommelige Beskyttelse. Ligeledes fortalte jeg om, hvorledes Forfølgelserne blev større og større, og hvorledes Joseph Smith og faa andre sejlede over Floden ved Nauvoo for at drage mod Vest; hvorledes hans Hustru og andre blev bange og sendte ham Besked om at vende om, men hvor bestemt hans udødelige Ord lød: »Hvis mit Liv ikke har nogen Betydning for mine Venner, har det ingen Betydning for mig«, hvorledes han vendte tilbage og blev taget til Fange og sat i Carthago Fængsel, hvor han og Hyrum maatte lide Døden. Jeg henledte Opmærksomheden paa Josephs Afskedsord til sit Folk: »Jeg gaar som et Lam til Slagterbænken, men jeg er rolig som en Sommermorgen; min Samvittighed er ubesmittet for Gud og alle Mennesker. Jeg skal dø uskyldig, og det skal end

---

* Kredslærernes Lektie for November.

siges om mig: »*Han blev myrdet med koldt Blod*«. (Josephs Smiths Levnedsløb, Side 315).

Vi fortsatte saa vor Tur til det først byggede Hus i Utah. Paa Vejen kom en ældre Dame hen til mig og præsenterede sig som Fru Harriet S. Hyde fra Wells, Nevada, og spurgte, om hun maatte tale med mig, efter at Turen var færdig. Jeg forsikrede hende for, at det kunde hun, og hun fortalte følgende bemærkelsesværdige Historie:

FORTÆLLENDE ERFARING.

For lidt mere end 23 Aar siden, den 7. April 1912, vendte min Mand, Delos W. Hyde, og jeg tilbage til vort Hjem efter at have overværet Kirkens Generalkonference i Salt Lake City. Vi befandt os mellem Ogden, Utah og Nevada. Vi bemærkede, at paa Sædet lige over for os sad et ungt Par og en lille Dreng. De talte om Salt Lake City og »Mormon«folket. Vi kunde af deres Samtale høre, at de var fremmede i disse Omgivelser, og vi blev tilstrækkelig interesseret til at begynde en Samtale med dem.

De stillede os mange Spørgsmaal om Utah og Saltsøstadens tidligste Historie og Beboelse, om Brigham Young og Mormonerne og deres Lære. De syntes at være blevet grebet af alt, hvad de havde set og hørt, og den unge Fremmede sagde: »Trods den Kendsgerning, at Brigham Young havde saa mange Hustruer, og trods alle de Historier, som fortælles om ham, er jeg — efter hvad jeg har set i Salt Lake City — af den fulde Overbevisning, at han var en vidunderlig Mand.

Han fortalte saa, at fra hans tidligste Barndom havde han altid ønsket at besøge Utah og Mormonerne. Min Mand spurgte ham, hvorfor han havde været saa interesseret i Mormonerne selv i sin unge Alder, og den unge Mand fortalte denne Historie:

Vi bor i Østen, tæt ved det Sted, hvor Mormonerne bosatte sig i Nauvoo. Min Bedstefader var med Pøbelen, som omringede Carthage Fængsel, og det var min Bedstefader, som affyrede det Skud, som dræbte Profeten Joseph Smith. Jeg har holdt den Bøsse i mine Hænder mange Gange og hørt Historien om Mormonerne og dette Mord saa ofte, at det har givet mig et Ønske om at besøge Mormonerne.

Hans Historie forbavsede os meget, og vi blev saa interesserede i at kende hans personlige Følelser med Hensyn til denne Begivenhed, at min Mand tillod sig at spørge, om han syntes, at Pøbelen handlede retfærdigt ved at dræbe Joseph Smith, til hvilket den Fremmede hurtigt svarede:

»Nej, det tror jeg sandelig ikke. Hvis der nogensinde var

en Mand, der blev myrdet med koldt Blod, var det Mormonprofeten Joseph Smith.«

Min Mand fortalte ham, at han havde opfyldt Joseph Smiths sidste Profeti: »*Det skal end siges om mig: Han blev myrdet med koldt Blod*«.

Den Fremmede svarede dertil:

»Denne Kendsgerning gør ikke nogen Forskel paa min Overbevisning. Jeg har hørt Mordernes Historie om Mordet og Anklagerne, og jeg siger i al Hengivenhed og Oprigtighed: Hvis der nogenside har været en Mand, som har været dræbt med koldt Blod, var det Mormonprofeten Joseph Smith. Jeg tilhører ikke nogen Kirke. Jeg er ikke en meget religiøs Natur, men hvis jeg nogensinde skulde føle det bedst at slutte mig til nogen Kirke, vil jeg slutte mig til Mormonkirken efter det, jeg har set og hørt om Folket i Salt Lake City og deres Historie.« — (Des. News den 3. Aug. 1935).

(Fortsat fra Side 491.)

NY MISSIONSSEKRETÆR.

Ældste Hans Mikkelsen, som ankom til Danmark for kort Tid siden, er nu beskikket til at indtage Ældste Boyd J. Larsens Plads som Missionssekretær. Alle Bestillinger og Henvendelser til Kontoret, som tidligere blev rettet til Broder Larsen, bedes herefter adresseret til Ældste Mikkelsen.

AFLØSNING.

Ældste Svend Jensen, som har udført en 5 Maaneders Mission, er hæderligt afløst.

FORFLYTTELSER.

Ældste Lawrence Nielsen Clark er forflyttet fra Aalborg til Haderslev; Ældste Jes P. Jessen fra Brønderslev til Esbjerg; Ældste Thomas C. Sørensen fra Hillerød til Esbjerg; Ældste Wayne E. Sørensen fra Hillerød til Brønderslev; Ældste Boyd Joseph Larsen og Ældste Marcel F. Lauper fra København til Herning og Ældste Martin B. Mikkelsen og Ældste Melvin R. Liljenquist fra Herning til Odense. Ældste Christian Nielsen og Ældste Jens W. Olsen er forflyttet fra Bornholm til København.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

DEN NORSKE MISJON.

HØSTKONFERANCEN I TRONDHEIMS DISTRIKT

begynnte lordag 28de sept. i kirkens lokal, Gamle Kongevei 6, kl. 8. Sondags moter var alle holdt i Tordenskjolds Logi i byens centrum.

Tilstede på moterne var misjonspresident Milton H. Knudsen og Eudora Knudsen fra hovedkvarteret i Oslo, samt folgende omreisende elster: Winslow Swensen, Robert Torkelsen, Grancille Barlow, Vaughn Larsen, Wendell Christensen og Joseph W. Olsen. Elsterne Raymond W. Moe og Nels Larsen fra Kirkenes sendte et telegram med lykkonskninger.

Evangeliets forste prinsipper var omhandlet av elsterne på moterne lordag aften sondag morgen. Soster Eudora Knudsen talte over kirkens hjelpeforeninger på lørdagsmøte og Jos. Smiths forste syn på sondag.

Pres. Knudsen sa, at det gledligste budskap, som var kommet til jorden, var, at »Gud hadde talet pàny«. Gav mange beviser for, at Joseph Smith var en sann Guds profet.

Forstander Sverre Kristiansen omtalte nodvendigheten av fortsatt åpenbaring og forbindelse med himmelen.

Hoipunktet i konferancen var det 2½ timers vidnesbyrdsmote, hvor soskende og Sions elster avlagte sine vidnesbyrd. Det var en åndsrik fest.

Konferancen avsluttedes med en stor fest, hvor et godt og avvekslende program blev utført.

HØSTKONFERANCEN I BERGENS DISTRIKT

tok sin begynnelse lordag 5. oktober med et offentlig mote kl. 8 aften.

Av kirkens misjonsautoriteter var fremmott misjonspr. Milton H. Knudsen med datter, misjonssekretær soster Merl Knudsen, samt folgende elster: distriktspr. Arthur Ridd, Vern Parry, Le Roy Strand, Orson Gundersen, Clarence Christensen, Birger Kleven, Arthur Hansen, Richard Jorgensen, misjonær Klara Hjornevik, Bergens forstanderskap, forstander Dean Petterson.

Der var taler av misjonær soster Klara Hjørnevik, forstander Dean Petterson samt misjonspresident Knudsen, som talte om forholdene i verden idag set i lys av profetiene.

Sondag formiddag kl. 10 fortsattes med offentlig mote. De tilreisende misjonærer talte og fremla beretninger fra de respektive grener: Stavanger, Haugesund, Aalesund.

Sondag formiddag kl. 12½ fortsattes med nadvermote og vidnesbyrdsmøte. En hel række av soskende fremsa sine

videsbyrd. Kirkens autoriteter blev foreslåt og opholdt i tro og bønner. Der blev foretat forskjellige ordinancer og forfremmelser i præstedømmet, likesom den lokale misjonærforening blev beskikket i sin gjerning av Zions elster.

Der fortsattes med off. møte søndag aften kl. 7. Først talte søster Merl Knudsen om Joseph Smiths første syn, derefter talte distriktspr. Arthur Ridd om »evangeliets fylde«. Så fortsatte misjonspresident Knudsen sin tale fra lørdagens aftenmøte. Tilslutt sang forsamlingen »Hav tak for profeten, du sendte«. Koret sang under alle møter, likesom man hadde udmærket assistance i musikforeningen.

Konferancen avsluttedes med en fest mandag aften kl. 8, hvor et godt og avvekslende program blev utført. I særdeleshet gjorde Nilsens orkester, som velvillig optråtte med en række numne, vældig bifald.

Konferancens møter var vellykket, og en god ånd var over alle møter. En alvorlig vilje å arbeide for Guds rikes fremgang var tilstede hos medlemmene.

Arthur Indrebø,
Grenssekretær.

ANKOMST.

Elste Richard O. Jørgensen fra Salt Lake City ankom til Norge den 1ste okt. og er beskikket å arbeide i Larviks gren. Vi byder ham velkommen.

FLYTTELSER.

Elste Leon Høvik vil arbeide i Kristianssund og elste Joseph W. Olsen i Stavanger, elste Le Roy Strand i Trondheim og elste Birger Kleven i Aalesund.

DÅPSHANLINGER.

Følgende dåpshandlinger er nylig utført:

Oslo gren: Borghild Jensen, Margaret Knudsen, Eva Sigrid Porsbull, Åse Olsen, Borghild Johanne Eriksen.

Stavanger gren: Ewin Ophus Evensen, Jan Berk Johannesen, Karl Reiersen, Karen Alfsen, Bertrand Hansen, Hans Hanan Hårr, Bjarne Harry Hansen, Herdis Bryne Hansen, Solveig Mary Søderlund.

Drammen gren: Bertha Kristini Sørensen, Edel Orene Eriksen, Klara Borgny Eriksen, Nora Nielsen Ingebretsen, Sigrid Lovise Antonsen, Jenny Margrethe Andersen, Solveig Bergite Flastås.

Larvik gren: Kitty Olsen og Edith Olsen.

Fredriksstad gren: Arne Andersen, Josef Anker Johansen, Arne Ågård.

Bergen gren: Arne Strøm, Else M. Strøm, Bertha Marie Nesbø, Elna Lyzzy Fløisand, Hakon Aleksander Aune, Olav Ullestad, Bjørn Bjørndal.

Haugesund gren: Einar A. Sjursen, Guro Marine Sausjord, Solveig Groseth og Nanny Groseth.

Vi er glad å se så mange, som har sluttet pakt med Gud. Der er flere andre, som vil snart komme.

KONFERANCE I OSLO DISTRIKT.

På den 12., 13. og 14. okt. var høstkonserance holdt med stor deltagelse. Søskende var tilstede fra Oslo, Drammen, Hokksund, Larvik, Tønsberg, Ski, Fredriksstad og Ønsøy.

Følgende elster var tilstede og tok del i møtene lørdag aften, søndag morgen og søndag aften: Wendell Nielsen, Carl F. Johansen, Blaine Nielsen, Leon F. Høvik, Hans Johnson, Frank Amundsen, Marius Hall, Julius Larsen, Richard O. Jørgensen samt pres. Milton H. Knudsen, søstrene Vivian C. Knudsen, Merl Knudsen og Eudora Knudsen.

Et minne, som alle vil erindre, var det store vidnesbyrdsmøte holdt kl. 12½ på søndag.

Distriktspres. Ramm Arvesether tok ledelsen av alle møtene og koret under hans ledelse sang flere av Zions sanger.

Hovedtemaet ved konferancen var »Hvad sier Herren idag?« Misjonspresident Knudsen gav kraftige beviser, at Joseph Smith var en sann Guds profet.

Merl Knudsen,
Sek.

SØNDAGSSKOLEN

FORANDRING I SØNDAGSSKOLEN OG PRÆSTEDØMMET.

Da vi af Kirkens Generalautoriteter har været foreslaaet at gøre enkelte Forandringer i Søndagsskolens og Præstedømmets Klasser, og da vi anser det for gavnligt saavel for den danske som for den norske Mission, vil denne Forandring ogsaa finde Sted i disse Missioner begyndende den 1. November 1935.

Efter Forslaget vil det Præstedomsmøde, som afholdes een Gang om Ugen paa en Hverdag, ophøre. Det vil dog sige, at Præstedømmet een Gang om Maaneden afholder et Præstedømsmøde alene. For den danske Missions Vedkommende er dette Møde fastsat til den sidste Søndag i hver Maaned Kl. 14.

Denne Forandring vil ogsaa have nogen Indvirkning paa Søndagsskolen, idet en Del af Tiden (30 Min.) vil blive overladt til Klasse for Præstedømmets Medlemmer, medens Søstrene i samme Tid vil gaa til *Fællesklassen*, hvor de vil høre trosvækkende Historier.

Programmerne vil herefter blive som følger:

Søndagsskolen begynder herefter Klokken 10, og faa Minutter forinden spilles et Præludium. Indledningen vil forme sig som tidligere, altsaa Sang, Bøn, Sang, 2½ Minuts Taler, Nadversang, Nadververs, Administration af Nadveren, Korlektie, Sangøvelse (10 Min.). Ved denne Tid, Kl. 10,40, vil Klassearbejdet tage sin Begydelse som tidligere og strække sig over 45 Min., altsaa til Kl. 11,25, paa hvilken Tid Præstedømmets Medlemmer gaar til deres Klasse fra Kl. 11,25 til Kl. 11,55, hvorefter alle atter samles for at slutte Søndagsskolen.

Medens Præstedømmets Medlemmer har Gruppe- og Aktivitetsmøde, samles Søstrene og Børnene enten i en eller flere Klasser, alt efter Forholdene, i den saakaldte *Fællesklasse,* hvor de vil høre trosvækkende Historier, som indleder dette Nummer, men som ellers vil være at finde umiddelbart efter Lektierne for Børneklasserne.

I de 30 Minutter, Præstedømmet er samlet i Gruppe- og Aktivitetsmøde, bør følgende drages Omsorg for: (1) Beskik nogle til at besøge de syge, (2) beskik nogle til at besøge Præstedømmets Medlemmer, som ikke er aktive, (3) beskik nogle til at besøge Enkerne. Grensforstanderen leder en Diskussion om Ordinancerne og lærer dem. Dette indbefatter alle Ordinancer, som hører under Præstedømmet. Faa en kort Rapport fra en udvalgt Komité.

Ved det maanedlige Præstedomsmøde er Programmet som følger: (1) Rapport fra Kredslærerne, (2) Instruktioner fra Grensforstanderskabet, (3) Tale.

Begyndende med denne »Stjerne« vil De finde nogle Emner for Præstedømmet i deres ugentlige Møde. Det er ikke Hensigten, at disse Emner skal diskuteres, da Tiden dertil er altfor begrænset, men de skal præsenteres ved en Tale.

Rapporter oplyser, at denne Forandring overalt, hvor den har været foretaget, har vist sig meget sukcesfuld, og vi føler os ogsaa overbevist om, at denne Forandring vil forøge Aktiviteten indenfor Præstedømmet og Søndagsskolen.

Alma L. Petersen,
Præsident for den danske Mission.

Milton H. Knudsen,
Præsident for den norske Mission.

NADVERVERS FOR NOVEMBER.

Ydmygt med Ærbødighed
forvisset om Guds Kærlighed,
jeg tager nu af Vand og Brød,
til Minde om min Frelsers Død.

KORLEKTIE FOR NOVEMBER.

Senior- og Juniorklassen:

Jakobs Brev 5. Kap. 16. Vers: »Bekender derfor Synderne for hverandre og beder for hverandre, for at I maa blive helbredede; en retfærdigs Bøn formaar meget, naar den er alvorlig.«

Børn over 10 Aar:

Ap. Gern. 2. Kap. 38. Vers: »Men Peter sagde til dem: Omvender eder, og hver af eder lader sig døbe til eders Synders Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave.«

Børn under 10 Aar:

2. Mosebog 20. Kap. 12. Vers: »Ær din Fader og din Moder, paa det dine Dage kunne forlænges i Landet, som Herren din Gud giver dig.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Hvilket særligt Budskab gav Lektien »Mesterens Ligevægt« (Side 449) Dem?
2. Hvad Betydning har Lignelsen om Talenterne for os?

Børn over 10 Aar:

1. Hvorfor nyder vi Nadveren?
2. Fortæl om Jesu Lidelse og Død.

Børn under 10 Aar:

1. Fortæl hvad du lærte, da du hørte Historien om Ruth.
2. Fortæl om de ydmyge Leder Gideon.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

10. November.

EN MÆRKELIG KAMP.

Tekst: Dommernes Bog 7; 8: 22—23.

1. Gideons Hær renses, (a) 22.000 forlader den, (b) 300 bliver tilbage.
2. Drømmen om Mideanitterne, som styrker Gideon.
3. Slaget, (a) natligt Angreb, (b) Flugten.
4. Gideon giver Gud Æren.

Denne Lektie lærer os, at Tro paa Gud hjælper os over alle vanskelige Problemer.

---

17. November.

EN STÆRK OG EN SVAG MAND.

Tekst: Dommernes Bog 13., 14., 15. og 16. Kapitel.

1. Samson, en lovet Søn, (a) Englen viser sig for hans Moder, (b) ogsaa for Faderen, (c) Løfterne og Formaningerne om ham.
2. Samson ærer ikke sine Forældre, (a) gifter sig med en Filisterinde.
3. Samsons Gerninger, (a) møder en ung Løve, (b) hævner sig for sin Hustrus Skyld over Filisterne ved Hjælp af 300 Ræve, (c) løfter Byportene af.
4. Hans ensomme Liv efter at være blevet blindet, (a) løfter Pillen til Templet, som styrter sammen.

Vi kan heraf lære Sandheden af Herrens Ord »Ær din Fader og din Moder, paa det dine Dage kunne forlænges i Landet, som Herren din Gud giver dig«.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

10. November.

PETER OG HANS BRØDRE VÆLGER EN NY APOSTEL.

Tekst: Ap. G. 1: 15—26.

1. Jesus fortæller sine Apostle, at de skulle blive i Jerusalem.
2. Apostlene samlet i et Møde, (a) andre Disciple nærværende, (b) de diskuterer om de sidste Begivenheder.
3. Peter fortæller om Judas' Handlinger, (a) det opfylder Profetierne, (b) Nødvendigheden af en ny Apostels Udvælgelse.
4. To Disciple nævnes, (a) Apostlene beder om Vejledning, (b) Afgørelsen, (c) Matthias vælges.
5. Apostlene i vor Kirke valgt og kaldet formedelst guddommelig Vejledning.

Vi lærer af dette, at de tolv Apostle er specielle Vidner for Kristus, og at de er kaldet og ordineret formedelst Guds Autoritet ligesom Apostlene paa Kristi Tid.

---

17. November.

TRØSTEREN ELLER TALSMANDEN KOMMER OG GIVER APOSTLENE KRAFT PAA PINSEFESTENS DAG.

Tekst: Joh. 14: 16—17; Ap. G. 2. Kap.

1. Apostlene samlet i Jerusalem.
2. Apostlene samlet paa eet Sted, (a) den Helligaand kommer til dem, (b) de taler i mange Nationers Tunger,

(c) nogle undre sig, (d) beskylder dem for at være berusede.
3. Peter taler til dem med stor Kraft, (a) Tilhorerne bliver bevægede, (b) »Hvad skal vi gore?«, (c) Peter fortæller dem at omvende sig og lade sig døbe.
4. Kirken vokser, (a) Medlemmerne lever i Endrægtighed, (b) modtager mange Velsignelser.

Heraf lærer vi, at det er nødvendigt at besidde den Helligaand for at kunne lære, forkynde, forstaa og modtaget Kristi Evangelium.

Senior- og Juniorklassen.

Paa Grund af Pladsmangel vil der ikke findes nogen Lektier til den 10. og 17. Nov. (2. Nov. benyttes jo den Lektie, som ikke blev behandlet Konferencesondag).

Om ikke Lærerne selv har nogle særlige interessante Emner, som de kunde tænke sig at give, vil Artiklerne »Præstedømmet og Kvindens Fordel deraf« i Udgaven 1. Okt. (Side 434) og 15. Okt. (Side 457) være udmærket egnet til Behandling og Diskussion den 10. og 17. Nov.

PRÆSTEDØMMET

TALEEMNER TIL DE UGENTLIGE GRUPPEMØDER I NOVEMBER.

De følgende Emner er foreslaaet at blive benyttet, efter at de forskellige Forretninger og desl. er ordnet. Det er ikke Hensigten, at disse Emner skal gives som Lektie, thi Tiden er for begrænset dertil, men de skulde gives som en Tale af en af Brødrene, som Ugen forud har været udpeget til dette.

1. Uge: Selvvalgt Emne, enten af Præstedømmet eller den udvalgte Taler.

1. Uge: »Bøn«. Taleren maa udarbejde sig egen Oversigt, men følgende Henvisninger vil maaske være hjælpsomme: Matt. 6: 5—15; Joh. 17; Psalm. 9: 9—10; 63: 1—7; Mark. 11: 24; Jacob 4: 8; 2. Nephi 32: 8—9; Alma 34: 17—28; Pagtens Bog 88: 62—66.

3. Uge: »Kyskhed«. — Bibelske Henvisninger: 1. Mos. 39; 2. Pet. 1: 1—8; Fil. 4: 8; Matt. 5: 27—28; Psalm. 19: 12—14; Es. 1: 16; Psalm. 24; Matt. 23: 23—24; Alma

39: 3—8; 41: 8—15; Moroni 9: 7; Pagt. B. 42: 18—27, 80—83.
4. Uge: Begivenhedernes Gang i Aarets Løb.
5. Uge: Selvvalgt Emne, tilligemed med Diskussion og Forberedelse til det kommende Aar.

TALEEMNE FOR DET MAANEDLIGE PRÆSTEDØMSMØDE I NOVEMBER.

Personlig Udvikling formedelst Efterlevelse af Evangeliet.
Fysisk Velbefindende.
Behjælpelig Oversigt: (1) Evangeliets Hensigt, (2) Sundhed er Lykke, (3) Betydningen af legemlig Sundhed, (4) moderne Indgreb paa Helbredet, (5) Visdomsordet, (6) Resultater af Efterlevelse af Visdomsordet, (7) Fremtiden.

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Fortsat fra Side 456.)

»Rupert,« sagde hun, jeg tænker saa ofte paa vore Børn. Hvor længe vil det vare, før vi modtager dem alle?«

»Ikke saa længe nu; men hver i deres Orden. Overlad dette til Herren.«

De saa ud paa Alice. Svanerne spiste af hendes Hænder, og hun strøg Haanden ned ad deres bøjede Hals.

»At se tilbage,« sagde han, »og tænke paa de vidunderlige Maader, hvorpaa Herren bragte os til denne Grad af Fuldkommenhed, fylder mit Hjerte med Tak og Pris. Nu er vi udenfor Dødens og den onde Magts Rækkevidde. Nu flyder den rene, livgivende Guds Aand i vore Aarer i Stedet for Blod. Nu kan vi se og forstaa de Ting, som før var dunkle. Vi kender det Gode, fordi vi har været i Berøring med det Onde. Vor Glæde er fuldkommen, fordi vi har erfaret Smerte og Sorg. Vi ved, hvad Livet er, evigt Liv, fordi vi har gaaet igennem Døden.«

»Ja, Fader giver sine Børn en god Skole.«

»Og vi har lært denne Sandhed,« sagde hun, »at selve Tilværelsen er en vedvarende Straf eller Belønning. Guds Børn høster saaledes, som de saar fra Evighed til Evighed.«

»Ja, tænk saa et Øjeblik paa dette: Vort Liv er lige begyndt. Vi har Evigheden foran os, og vi er først nu saaledes udstyrede, at vi kan gaa den i Møde.«

»Det er en overvældende Tanke. Men fortæl mig om disse Tusinde Aar af Fred paa Jorden og den sidste store Forandring. Nu er jeg Elev, og du er Lærer.«

»Der er meget at tale om vedrørende de store Begivenheder, der er i Vente. Denne Jord har nu i nogen Tid nydt Sabbats-Aarets Fred og Hvile. Ham, der gjorde Opror mod Gud, er bundet, og Kristus er Jordens eneste Konge. Hans Love gaar ud til alle Folk, og alle Nationer maa arbejde for de Levende og Døde. Ingen begraves nu mere, thi de Hellige, som nu dør, bliver forvandlede i et Øjeblik. Dette vil blive ved, til de Tusinde Aar er omme. Da vil Satan blive løst for en Tid; men hans Tid vil blive kort. Da kommer den sidste store Scene: Herren vil fuldføre sit Værk. Han vil blive set i Himlens Skyer med Magt og stor Herlighed og med alle sine hellige Engle. De Hellige paa Jorden vil blive forandrede i et Øjeblik og løftede op for at møde Ham. De hellige Stæder vil blive løftede op. Elementerne vil komme i Brand og smelte. Jorden vil dø, som alle Ting maa, og blive fornyet og forherliget og blive til et passende Opholdssted for himmelske Væsener i al Evighed. Alle Ting vil blive nye, og Jorden vil indtage sin Plads blandt Himlens selvlysende Stjerner. Da skal vi modtage vor evige Arvelod tilligemed vore Børn og Familier. Alle Ting vil tilhøre os, det være sig »Liv eller Død, det nærværende eller tilkommende«, og vi er Kristi, og Kristus er Guds.«

»Men da vil vi jo blive Gud lig.«

»Ja, og er der noget mærkeligt i, at Børnene skulle blive deres Fader lig?«

»Jeg husker,« sagde hun, »ligesaa tydeligt, som var det i Gaar, hvad Fader lovede os i vor første Prøvestand, nemlig, at dersom vi var trofaste, skulde vi forøges og atter forøges. Erindrer du det?«

»Ja,« svarede han. »Vi skulde blive »kronede med Herlighed evindeligen«. Fader opfylder nu sine Løfter.«

Derefter sad de tavse ved hinandens Side ude af Stand til at udtrykke deres Tanker. De saa over mod de af Skyen omsluttede Kupler og Taarne i Byen.

Alice kom løbnde ind. »Nu kommer vore Gæster,« raabte hun.

De saa ud af Vinduet og fik Øje paa to Personer, som nærmede sig, idet de med Interesse betragtede Haveanlæget omkring Huset. »Det er Henrik og Marie,« udbrød Signe.

De blev modtagne med stormende Jubel.

»Kom ind og se Resultatet af min Mands Forberedelser,« sagde Signe.

De Besøgende blev ført gennem Huset og Haven udenom.

Eftersom de i nogen Tid havde været adskilte, havde de meget at tale sammen om og meget at fortælle hinanden.

De satte sig ved Springvandet midt i Haven. »Véd I,« sagde Henrik, »at vi paa Vejen hertil mødte Rakel.«

»Er hun ogsaa oprejst?« spurgte Signe. — »Aa, hvorfor bragte du hende ikke med hertil?«

»Jeg fortalte hende, hvor vi skulde hen,« sagde Henrik med et Smil, »og bad hende ogsaa følge med; men hun foretrak, som rimeligt var, at blive hos sin Mand, der tager hende med omkring til sine Slægtninge; saa hun afslog allernaadigst at følge med os, men sagde, at hun vilde besøge os en anden Gang.«

»Snart?«

»Det véd jeg ikke. Hun er meget interesseret i sin Mand, og de er et lykkeligt Par, hvilket jeg er glad for; thi jeg vil indrømme, at jeg en Gang betragtede Rakels Tilfælde for at være haabløst.«

»Vi kunde ikke se ret langt, kunde vi, Broder?« bemærkede Rupert.

»Vor Tro var svag, og vi stolede ikke nok paa Herren.«

»Ja, jeg undrede mig ofte over, hvorledes Herren vilde bære sig ad med at bringe Orden tilveje i det Vildrede, der syntes at eksistere i Verden. Vi var ikke i Stand til at fatte Herrens Handlemaade, fordi vi ikke kunde se udover de snævre Grænser af den Verden, hvori vi levede; vi kunde kun se en lille Del af Evighedens Cirkel; vi kunde ikke se, hvorledes denne synlige Part, der ofte var ru og uformelig, kunde passe ind i noget smukt og skønt; men nu er vor Synskreds udviklet, og vi har et større og derfor et rigtigere Syn paa Livet.« (Fortsættes.)

INDHOLD:

Trosvækkende Historier ...	481	Den norske Misjon	495
Til Læserne	488	Søndagsskolen	497
Den danske Mission	488	Præstedømmet	501
Redaktionelt.....	492	Kronet med Herlighed	502

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12, København F.

President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording A/S